

Arrest

nr. 43 943 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN PEPERSTRAETE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Wum Aghem tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren in X op X en groeide op in Douala in de wijk 'Newtown Airport'. U hebt een relatie met (G.F.M.) en samen met haar hebt u twee kinderen, namelijk (K.M.T.) (°X) en (K.D.T.) (°X). Op 23 februari 2008 werd er een demonstratie aangekondigd die op 25 februari 2008 zou plaatsvinden en dit om te protesteren tegen de gestegen prijzen van de brandstoffen en voedingsmiddelen. De demonstratie vond plaats op 25 februari 2008, vertrok op Newtown Airport en werd georganiseerd door het syndicaat van chauffeurs. Ook u nam er – als chauffeur – aan deel en vernielde mee een petroleumstation, het bedrijf 'SIDAM' en een farmacie, stak wagens en banden in brand en blokkeerde de ingang naar de stad. De echte leiders – zoals u – werden gearresteerd, u werd op 14 maart 2008

gearresteerd, gemarteld en geslagen. U werd drie dagen opgesloten in 'central', waarna u getransfereerd werd naar de gevangenis 'New Bell'. U werd er gefolterd en uw knie werd gebroken. U sprak met een wachter af dat hij u zou laten ontsnappen als u hem 250.000 CFA gaf. Nadat u tien maanden opgesloten zat, werd u buiten de gevangenis genomen om hout te sprokkelen. U vluchtte zoals afgesproken weg en ging naar het dorp Tole waar u een klein huisje in het bos maakte. U woonde er een tweetal maanden en ontmoette er op een dag ene '(T.V.H.)'. U vertelde hem van uw problemen en hij besloot dat u Kameroen moest verlaten. (T.V.H.) regelde alles en u vertrok samen met hem op 9 januari 2009 van Douala naar Brussel per vliegtuig. Op 10 januari 2009 kwam u in België toe. U trok in bij (T.V.H.), die later u tot tweemaal toe vroeg om seks met hem te hebben, de laatste maal op 15 januari 2009. U weigerde en er ontstond een gevecht waarop (T.V.H.) u uit zijn huis zette. Op 16 januari 2009 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest de overheid omwille van uw deelname aan een demonstratie op 25 februari 2008, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij uw betrokkenheid bij de crisis eind februari 2008 en uw deelname aan de demonstratie op 25 februari 2008.

U verklaarde dat de regering op 23 februari 2008 aankondigde dat er een demonstratie zou plaatsvinden op 25 februari 2008. U gaf aan dat u zich niet kon herinneren of er – buiten de regeringsaankondiging van de demonstratie op 25 februari 2008 – op 23 februari 2008 iets gebeurde (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat u niet wist wat er op 24 februari 2008 gebeurde, omdat u enkel op 25 februari 2008 deelnam. U verklaarde dat er wél problemen in Newtown waren die dag, omdat u in de verte rook zag. Verder verklaarde u dat u op 24 februari 2008 niet protesteerde, omdat u moe was en niet wilde gaan (gehoor CGVS, p.12). U wist ook niet of er reeds vóór 25 februari 2008 een demonstratie gehouden werd (gehoor CGVS, p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er op 23 februari 2008 een verboden demonstratie plaatsvond in Newtown waarbij de politie traangas en het waterkanon inzette op een menigte van honderden mensen. De dag nadien was het – afgezien van een losgebarsten vuurgevecht aan de luchthaven van Douala – kalm in de stad. Uw onwetendheid betreffende en afzijdigheid tijdens de protesten die vóór 25 februari 2008 plaatsvonden in Newtown – Douala, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de protesten die op 25 februari 2008 in Newtown – Douala plaatsvonden. Uw onwetendheid en volkomen onbetrokkenheid bij de protesten die in Newtown – Douala plaatsvonden vóór 25 februari 2008 is immers onverenigbaar met het feit dat u op 25 februari 2008 één van de echte leiders was en dat u een petroleumstation, het bedrijf 'SIDAM' en een farmacie vernielde, wagens en banden in brand stak en de ingang naar de stad blokkeerde (gehoor CGVS, p.8-11).

Bovendien kan worden opgemerkt dat u betreffende de demonstratie op 25 februari 2008 eerst aangaf dat het een niet-toegestane demonstratie betrof op 25 februari 2008 (gehoor CGVS, p.8), terwijl u later aangaf dat er wél toestemming verleend werd om de betoging te houden, omdat er jongeren van over het hele land aan mee deden (gehoor CGVS, p.10). Verder gaf u aan dat de demonstratie op 25 februari 2008 door het syndicaat van chauffeurs werd georganiseerd om te protesteren tegen de gestegen prijzen van de brandstoffen en voedingsmiddelen (gehoor CGVS, p.9). U kon echter geen enkele persoon noemen die aan de leiding van het syndicaat van chauffeurs stond, noch of er meetings waren vóór 25 februari, noch of de sector van het transport in Kameroen een standpunt innam (gehoor CGVS, p.9-10). U weet niet of er op 25 februari 2008 mensen gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat er doden vielen op 25 februari 2008, maar u weet niet hoeveel dit er waren en waar de slachtoffers vielen. U kunt er wel één noemen die in het ziekenhuis stierf, omdat u het op de radio hoorde (gehoor CGVS, p.11). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat er bereikt werd met de protesten, gaf u aan dat u het niet wist, omdat u er niet was toen het bekend werd. Evenmin kon u zeggen wanneer de protesten in Douala eindigden, noch wat de oorzaak van het einde van de protesten was (gehoor CGVS, p.11-12). Ook op dit moment weet u nog steeds niet wat er bereikt werd

met de protesten. U gaf aan dat u het niet opvolgde, omdat u niet wil dat ze weten waar u bent (gehoor CGVS, p.11). De vaststelling dat u niet om u over de nasleep van de protesten eind februari 2008 te informeren, maakt uw betrokkenheid bij deze protesten niet geloofwaardig.

Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u beweerde vervolging.

U gaf aan dat u met velen was toen u op 14 maart 2008 gearresteerd werd, maar u kon niet aangeven wie de anderen waren die met u gearresteerd werden, noch waarom ze gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.13). Verder gaf u aan dat u na drie dagen opsluiting in 'central' naar de gevangenis 'New Bell' werd getransfereerd. U weet echter niet hoeveel gevangenen samen met u getransfereerd werden naar New Bell. Evenmin wist u hoeveel mensen er in uw cel zaten in New Bell en u kon dit ook niet schatten, omdat u er niet bij was met uw gedachten. Verder kon u van geen enkele medegevangene de naam zeggen, noch van de wachters in New Bell (gehoor CGVS, p.13-14). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of er gebeurtenissen [zoals opstanden] plaatsvonden in de gevangenis van New Bell op het moment dat u er opgesloten zat, zei u dat er een moment was dat mensen wilden ontsnappen, maar dat u er niet mee aan deed. U weet echter niet meer wanneer dit gebeurde – u kon zelfs de maand niet geven – en u gaf aan dat u er niet op lette wat er juist gebeurde. U had er ook geen idee van of er ook daadwerkelijk gevangenen konden ontsnappen. Verder gaf u aan dat er ook gevangenen werden neergeschoten en dat er ook doden vielen, maar dat u niet weet hoeveel, omdat u die dag naar de infirmerie van New Bell ging, omdat uw knie gebroken werd bij foltering (gehoor CGVS, p.15 en 16). Men kan veronderstellen dat u net op de infirmerie van de gevangenis nieuws zou vernemen van het aantal dodelijke slachtoffers of minstens in contact zou komen met gevangenen die geraakt werden door kogels en verzorging nodig hadden. Dit maakt uw onwetendheden betreffende de ontsnappingspoging des te onverklaarbaarder. Toen u gevraagd werd of u na uw verblijf in de infirmerie niet vernam hoeveel doden er vielen, gaf u aan dat u de kans niet had om het te vragen, omdat uw hoofd op ontsnappen stond (gehoor CGVS, p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat dit voorval in New Bell zich voordeed op 30 juni 2008, dat er minstens zestien dodelijke slachtoffers en verschillende gewonden vielen. Het is merkwaardig dat iemand die beweert geconcentreerd bezig te zijn geweest met pogingen om te ontsnappen, geen aandacht zou hebben besteed aan een grootscheepse ontsnappingspoging in de gevangenis waar hij opgesloten zat.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of er – buiten bovenvermelde ontsnappingspoging – nog gebeurtenissen plaatsvonden in de gevangenis van New Bell op het moment dat u er opgesloten zat waarbij slachtoffers vielen, gaf u aan dat er geen waren buiten bovenvermelde ontsnappingspoging (gehoor CGVS, p.16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er op 20 augustus 2008 een brand uitbrak in de gevangenis van New Bell waarbij tien dodelijke slachtoffers en achtenzeventig gebleesden vielen. Wetende dat u verklaarde dat u vanaf 17 maart 2008 gedurende tien maanden in de 'New Bell' gevangenis opgesloten zat (gehoor CGVS, p.16), zijn bovenstaande onwetendheden dermate frappant dat geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde detentie.

Bovendien merken we op dat uw gedrag niet in overeenstemming is met uw vrees.

U gaf aan dat u samen met (T.V.H.) naar de politie in Buea ging waar ze een foto namen waarna u uw documenten – met name de geboorteakte van u, van uw vriendin en van uw kind - kreeg. U moest uw handtekening zetten om de documenten aan te vragen. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of ze [de politie] niet doorhadden dat u gezocht werd, gaf u aan van niet maar dat u wel angst had om er heen te gaan (gehoor CGVS, p.7-8). De vaststelling dat u in persoon naar de politie gaat om documenten aan te vragen, terwijl u net ontsnapte uit New Bell gevangenis, roept ernstige vragen op bij de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Bovendien leverde de politiecommissaris het ontvangstbewijs van uw aanvraag af op 6 januari 2009 (zie kopie van dit document in het administratief dossier), wat hij logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Verder verklaarde u dat u sinds uw aankomst in België contact had met uw broer (K.B.U.) en met (G.F.M.), de moeder van uw kinderen. (G.F.M.) vertelde dat men u op een ochtend kwam zoeken, maar u weet niet wanneer dit was, wat hun reactie was toen uw vriendin zei dat ze niet wist waar u was, wat de agenten verder zegden, of ze meer dan één keer kwamen, noch of ze uw vriendin een convocatie gaven. U gaf aan dat u er niet naar vroeg, omdat u angst had voor wat er in Afrika gebeurde (gehoor CGVS, p.5). Dit is geen afdoende verklaring om u niet over de nasleep van uw problemen te informeren bij uw contactpersonen in Kameroen, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht wanneer hij contact opneemt met personen in zijn land van oorsprong. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontroles in de luchthaven te België passeerde, maar dat u de smokkelaar volgde en dat hij alle documenten gaf en u niets deed (gehoor CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (zie administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboortecertificaten van uzelf, uw vriendin (G.F.M.) en uw zoon (K.M.T.) tonen uw en hun identiteit aan, wat niet in twijfel getrokken wordt. Er dient te worden opgemerkt dat uw geboortecertificaat op 5 januari 2009 werd afgeleverd door de Kameroense overheid, wat deze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk – na uw ontsnapping uit de gevangenis- gezocht werd. Verder legde u een ontvangstbewijs van een aanvraag van documenten voor dat op 6 januari 2009 werd afgeleverd en wat hierboven reeds werd besproken. Dit document toont de door u aangehaalde problemen niet aan. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in hoofddorde aan dat het statuut van vluchteling ten onrechte niet werd toegekend.

Met betrekking tot de twijfels aangaande zijn betrokkenheid bij de demonstratie op 25 februari 2008 betoogt hij dat uit het feit dat hij niet betrokken was bij de schermutselingen de dagen voordien niet kan worden afgeleid dat hij niet betrokken was bij de demonstratie op 25 februari. Bovendien is het volgens verzoeker onredelijk dat men van hem verwacht dat hij meer dan een jaar na de feiten zich nog exact herinnert wat zich precies heeft afgespeeld op welke datum. Dat hij niet op de hoogte is van het aantal slachtoffers, dood of gewond, of van het feit of er personen werden opgepakt op 25 februari wijt verzoeker aan de algemene onrust en aan de massale demonstratie. Zelfs voor de leiders van de demonstratie was het onmogelijk om dit te overzien. Bovendien kan men de toegang tot de informatie en media in Kameroen niet vergelijken met deze in België. Het grootste deel van de informatie waarover hij beschikt heeft verzoeker zelf gezien of meegemaakt of vernomen van anderen.

Aangaande de aan hem verweten vaagheden omtrent de periode waarin hij opgesloten zat doet verzoeker gelden dat hij ongeveer tien maanden werd gedetineerd. Het hoeft volgens hem niet te verwonderen dat hij na verloop van tijd niet meer kan duiden wat wanneer heeft plaatsgevonden. Tijdens dergelijke gevangenschap is het normaal dat enig tijdsbesef verdwijnt. Gedurende deze periode zijn er meer dan eens schermutselingen, gevechten, opstanden en ontsnappingspogingen geweest. Gezien de harde omstandigheden die hij te verduren kreeg acht verzoeker het logisch dat hij zich niet exact kan herinneren wie of hoeveel personen betrokken waren bij bepaalde incidenten.

Wat betreft de motivering die stelt dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met zijn vrees voert verzoeker aan dat de enige manier voor hem om weg te geraken uit Kameroen was om zijn documenten te bekomen bij de politie in Buea. Hij was inderdaad erg bang om dit te doen maar gezien zijn penibele situatie en zijn vrees voor vervolging was dit de enige mogelijkheid voor een meer menselijke oplossing. Indien hij dit niet deed zou hij ondergedoken moeten blijven.

Dat hij vaag is over zijn pogingen om meer informatie te bekomen over de huidige situatie in zijn land van herkomst is volgens verzoeker volledig in lijn met zijn verhaal. Hij heeft schrik en wenst hieraan niet herinnerd te worden.

Verzoeker concludeert dat uit het voorgaande blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat verzoeker verklaarde dat de regering op 23 februari 2008 aankondigde dat er een demonstratie zou plaatsvinden op 25 februari 2008 doch zich niet kon herinneren of er op 23 februari 2008 voor het overige iets gebeurde. Hij wist evenmin wat er op 24 februari 2008 gebeurde omdat hij enkel op 25 februari deelnam. Wel zouden er die dag problemen zijn geweest in Newtown omdat hij rook zag in de verte. Verzoeker verklaarde dat hij op 24 februari 2008 niet protesteerde omdat hij moe was en niet wilde gaan. Hij wist niet of er vóór 25 februari 2008 een demonstratie werd gehouden. Uit de informatie in het dossier blijkt, zoals de Commissaris-generaal terecht aanhaalt, nochtans dat op 23 februari 2008 in Newtown een verboden demonstratie plaatsvond waarbij de politie traangas en het waterkanon inzette tegen een menigte van honderden mensen. Tevens blijkt hieruit dat het de dag nadien, afgezien van een vuurgevecht dat 's avonds uitbrak aan de luchthaven van Douala, kalm bleef in de stad. De bestreden beslissing stelt wel degelijk met recht dat verzoekers onwetendheid betreffende en afzijdigheid tijdens de protesten die in de aanloop naar 25 februari 2008 plaatsvonden in Newtown – Douala de geloofwaardigheid van zijn betrokkenheid bij de protesten op 25 februari 2008 ondermijnen. Deze staan immers in dermate schril contrast met de rol die verzoeker zich toedicht in de demonstratie op 25 februari 2008 dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers onwetendheid en onbetrokkenheid bij de protesten die plaatsvonden voor 25 februari 2008 zijn onverenigbaar met zijn bewering dat hij op 25 februari 2008 één van de echte leiders zou zijn geweest van de demonstratie en een petroleumstation, het bedrijf 'SIDAM' en een farmacie zou hebben vernield, wagens en banden in brand zou hebben gestoken en de ingang naar de stad blokkeerde.

Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen te vergoelijken door te wijzen op het tijdsverloop tussen de betreffende gebeurtenissen en het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), doch deze verklaring is niet afdoende. Verweerder repliceert met recht dat van iemand die beweert een van de leiders te zijn geweest van een protestmanifestatie kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de gebeurtenissen in de aanloop naar deze manifestatie en dat hij bij de feiten betrokken zou zijn. Derhalve kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover meer gedetailleerde en precieze verklaringen kon afleggen.

De Commissaris-generaal stelt bovendien met reden vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de demonstratie op 25 februari 2008, daar waar hij tijdens het gehoor bij het CGVS aanvankelijk aangaf dat het een niet-toegestane demonstratie betrof terwijl hij even verder aangaf dat er wel toestemming verleend werd om de betoging te houden omdat er jongeren van over het hele land meededen. Voorts kon hij niet één persoon noemen die aan de leiding stond van het syndicaat van chauffeurs ondanks dat dit syndicaat de demonstratie op 25 februari 2008 organiseerde. Evenmin wist hij of er al dan niet meetings werden gehouden voor 25 februari 2008 en of de transportsector in Kameroen een standpunt innam. Bovendien wist verzoeker niet of op 25 februari 2008 mensen gearresteerd werden. Hij kon evenmin preciseren hoeveel dodelijke slachtoffers er vielen noch waar deze vielen. Verzoeker wist niet wat er bereikt werd met de protesten en gaf aan dit niet te weten omdat hij er niet was toen dit bekend werd. Hij kon niet aangeven wanneer de protesten in Douala eindigden noch wat de oorzaak was van het einde van de protesten. Ook op het moment van het gehoor bij het CGVS wist hij nog steeds niet wat er werd bereikt met de protesten. Hij gaf aan dat hij dit niet opvolgde omdat hij niet wilde dat ze weten waar hij is. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat de vaststelling dat verzoeker naliet zich te informeren over de nasleep van de protesten eind februari 2008 zijn betrokkenheid bij deze protesten niet geloofwaardig maakt.

Verzoeker tracht voorgaande onwetendheden te wijten aan het onoverzichtelijke en massale karakter van de betoging en door een algemene en blote bewering omtrent de toegang tot de informatie en media in Kameroen doch deze verklaringen zijn niet voldoende om de lacunes in zijn kennis toe te dekken. Van één van de leiders van een demonstratie, die bovendien slechts verscheidene weken na deze demonstratie zou zijn gearresteerd, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij kennis vertoont aangaande het voormelde of dat hij zich hieromtrent minstens zou informeren.

Gelet op zijn onwetendheid omtrent de gebeurtenissen in de aanloop naar de demonstratie op 25 februari 2008, zijn tegenstrijdige verklaringen en gebrek aan kennis omtrent deze demonstratie en het feit dat hij in het geheel niet op de hoogte blijkt van de nasleep hiervan, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij één van de grote leiders zou zijn geweest van de demonstratie op 25 februari 2008.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker bovendien dermate vage verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn verblijf in de New Bell gevangenis dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde hij dat hij samen met anderen werd gearresteerd doch kon hij geen namen noemen van personen die samen met hem werden gearresteerd noch preciseren waarom zij werden gearresteerd. Verzoeker wist niet waarom hij werd getransfereerd naar New Bell en kon zelfs niet bij benadering aangeven met hoeveel zij werden getransfereerd. Hij bleek voorts niet in staat aan te geven met hoeveel mensen hij in de cel zat in New Bell en kon het aantal zelfs niet schatten. Hij kon van geen van zijn medegevangenen de naam geven en bleek ook van geen van de wachters de naam te kennen, zelfs niet van degene die hem hielp ontsnappen. Verder bleek hij niet in staat om zelfs maar bij benadering te schatten hoeveel gevangenen ongeveer in New Bell opgesloten zaten. Hij wist niet of er al dan niet een aparte sectie was voor jongeren. Bovendien kende verzoeker de naam van de directeur van New Bell niet (administratief dossier, stuk 3, p.13-15).

De geloofwaardigheid van zijn detentie wordt bovendien verder op de helling geplaatst door het feit dat hij in het geheel niet op de hoogte blijkt van de gebeurtenissen aldaar. Uit de informatie in het dossier blijkt dat zich in de New Bell gevangenis verscheidene markante gebeurtenissen hebben voorgedaan in de periode dat verzoeker daar beweert opgesloten te zijn geweest. Zo heeft er op 20 augustus 2008 een brand plaatsgevonden die vermoedelijk te wijten was aan een ontsnappingspoging en waarbij tien gedetineerden omkwamen en verschillende tientallen gevangenen zwaargewond of gewond raakten. Voorts blijkt uit de informatie dat de maanden voordien reeds verscheidene ontsnappingspogingen hadden plaatsgevonden. In juni vond een incident plaats waarbij maar liefst zeventien gedetineerden werden neergeschoten bij een ontsnappingspoging. Ook in maart vonden verscheidene ontsnappingspogingen plaats. Verzoeker maakte desalniettemin bij het CGVS slechts melding van één gebeurtenis en verklaarde eenduidig en uitdrukkelijk dat zich geen andere gebeurtenissen voordeden toen hij er opgesloten zat. Bovendien bleek hij niet in staat om accurate of gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent het ene incident dat hij wel vermeldde. Zo kon hij niet aangeven wanneer dit zou hebben plaatsgevonden of op welke dag dit was. Verzoeker wist evenmin wat er juist gebeurde die dag. Hij kon niet preciseren hoeveel dodelijke slachtoffers er waren. Voorts bleek hij zelfs niet in staat aan te geven in welke maand deze gebeurtenis zich voordeed. Hij wist ook niet of er daadwerkelijk iemand ontsnapte (ibid., p.15-16). Waar verzoeker post factum bevestigt dat tijdens zijn gevangenschap meer dan eens schermutselingen, gevechten, opstanden en ontsnappingspogingen waren, dient te worden opgemerkt dat deze oppervlakkige verklaring strijdig is met zijn verklaringen bij het CGVS, alwaar hij, zoals hoger aangehaald, eenduidig en uitdrukkelijk ontkende dat zich behoudens de door hem aangehaalde gebeurtenis nog andere gebeurtenissen voordeden. Van iemand die beweert gedurende zeven maanden te zijn gedetineerd in de New Bell gevangenis kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte is van de voormelde zaken. Het verminderde tijdsbesef dat verzoeker aanhaalt doet geen afbreuk aan het feit dat van hem omtrent het voorgaande redelijkerwijze meer gedetailleerde, duidelijke en correcte verklaringen mogen worden verwacht. Het betreft immers dermate ingrijpende gebeurtenissen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hiervan, en dit eventueel via zijn medegevangenen, op de hoogte zou zijn.

Ingevolge het voorgaande kan in het geheel geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij gedurende zeven maanden zou zijn gedetineerd in de New Bell gevangenis.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt voorts op fundamentele wijze verder ondermijnd door zijn verklaringen omtrent de wijze waarop hij de in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten zou hebben bekomen. De bestreden beslissing stelt op grond van de stukken van het dossier immers met reden dat verzoeker aangaf dat hij samen met T.V.H. naar de politie in Buea ging. De politie heeft een foto van hem genomen waarna hij de documenten kreeg. Verzoeker moest tevens

zijn handtekening zetten om de documenten aan te vragen. Gevraagd of de politie niet doorhad dat hij werd gezocht antwoordde hij van niet, doch gaf hij aan wel angst te hebben om er heen te gaan. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker na te zijn gearresteerd, gedurende verschillende maanden te zijn gedetineerd in New Bell, uit de gevangenis te zijn ontsnapt en twee maanden te zijn ondergedoken, vervolgens in persoon naar de politie zou gaan om documenten aan te vragen. Zijn verklaring dat dit de enige mogelijk oplossing zou zijn geweest is niet van die aard dat zij hieraan afbreuk vermag te doen. Dat hij zich tot de autoriteiten wendde om documenten bekomen terwijl hij stelt net deze autoriteiten te vrezen is niet geloofwaardig. Bovendien leverde de politiecommissaris het ontvangstbewijs van verzoekers aanvraag af op 6 januari 2009, wat deze logischerwijze niet zou doen indien verzoeker daadwerkelijk zou worden gezocht (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Daarenboven brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt des te meer daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet aangeven onder welke naam hij zou hebben gereisd en gaf hij aan evenmin te weten of zijn foto al dan niet was opgenomen in het paspoort waarmee hij reisde. Bovendien beweerde hij dat hij nooit enig document in handen zou hebben gehad en niets moest doen bij te controles en betwist hij de stelling van het CGVS niet dat elke persoon zijn of haar identiteitsdocumenten bij dergelijke controles moet laten controleren (administratief dossier, stuk 3, p.8).

Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij nog in contact stond met zijn broer en zijn vriendin, die hem vertelde dat men hem zou zijn komen zoeken, doch anderzijds hierover geen verdere informatie kon verstrekken. Zo kon hij niet aangeven wanneer dit zou zijn gebeurd noch wat de reactie was van de personen die hem kwamen zoeken toen hij er niet was. Hij wist niet wat de agenten verder zeiden en kon evenmin preciseren of zij al dan niet meerdere keren zouden zijn gekomen of een convocatie zouden hebben afgegeven aan zijn vriendin. Verzoekers betoog dat hij angst heeft en hieraan niet meer herinnerd wenst te worden is niet afdoende om het voorgaande te verklaren. Verweerder stipt in dit kader met recht aan dat verzoeker een verantwoordelijkheid draagt voor wat betreft zijn asielprocedure, in die zin dat van hem kan worden verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken. Van een kandidaat-vluchteling kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat deze tracht zich te informeren aangaande zijn problemen, de evolutie van zijn persoonlijke situatie en de situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen. Dergelijke houding getuigt niet van een ernstige vrees voor vervolging en doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven.

De door verzoeker neergelegde documenten, meerbepaald de geboorteaktes van verzoeker, zijn vriendin en hun zoon, alsmede het ontvangstbewijs van een aanvraag van documenten, zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 1; administratief dossier, stuk 13: documenten). Daargelaten de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoekers verklaringen in verband met de wijze waarop hij deze documenten bekam de geloofwaardigheid van zijn bewering als zou hij een gegronde vrees voor vervolging hebben op fundamentele wijze ondermijnen, bevatten deze documenten slechts identiteitsgegevens en tonen zij de door verzoeker aangehaalde problemen niet aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert in ondergeschikte orde aan dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder dit evenwel op enige wijze te motiveren. Dit is volgens verzoeker een schending van de wettelijke formele en materiële motiveringsplicht.

Voorts citeert hij de Richtlijn 2004/83/EG en betoogt hij dat uit de feiten zoals aangehaald door het CGVS blijkt dat er niet ophoudende onrusten zijn in Kameroen aangezien het CGVS zelf verwijst naar verschillende protestacties en onrusten waarbij verschillende mensen werden gedood. Daarnaast blijkt uit het feitenrelaas dat verzoeker slachtoffer was van deze onrusten en geweldplegingen. Derhalve zouden er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer hij terugkeert naar Kameroen, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen.

2.2.2. Daar waar verzoeker Richtlijn 2004/83/EG citeert dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.1.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Daar waar verzoeker beweert dat uit de feiten aangehaald door het CGVS zou blijken dat zich in zijn streek aanhoudende onrusten voordoen, dient te worden vastgesteld dat deze bewering geen steun vindt in de bestreden beslissing noch in de stukken van het administratief dossier. Uit deze beslissing en de informatie in het dossier blijkt immers slechts dat zich op 23, 24 en 25 februari 2008 een aantal incidenten hebben voorgedaan in Douala (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Voor het overige zijn geen elementen voorhanden en toont verzoeker in het geheel niet aan dat op heden in zijn land of regio van herkomst de situatie zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS